

R E G N

LE PREJUGE VAINCU

ROLLHÄFTE TVÅ

Till spelaren

Du skall nu spela Regn, ett lätt, surrealistiskt scenario i ett fiktivt 30/40-tal i en värld inte helt olik vår egen. Som kompositör har jag några små ord att ge på vägen; dessa kan tyckas vara självklara men jag föredrar att vara helgarderad.

Lägg märke till symboliken i Regn—Partiet, Symbolen. Använd dessa omskrivningar!

De roller som ni skall gestalta i Regn är ofta ganska löst definierade. De kanske består av ett par brev och en kort beskrivning eller en lång monolog. Allt därutöver lämnar vi åt er att bestämma själva. Kan ni inte hitta någonting, anspelas det på en händelse som inte närmare förklaras så fråga inte spelledaren, han vet inte mer än ni. Det ligger på ert ansvar gentemot storyn att hitta på egna förklaringar och brodera ut era egna roller. Samma löst definierade information kan finnas hos flera spelare, något som kan vara tänkvärt när man spinner vidare på de lösa trådar som inte knutits samman i rollen. Därför är det viktigt att ni bejakar varandra, att ni inte till varje pris måste genomdriva just er version av händelsen och, framför allt, att ni inte är rädda för att »förlora». Vi vill i det längsta undvika situationen där den ene spelaren säger »Det var som vid El Alamein» och den andre svarar »Det har inte hänt än!»

Jag nämnde tidigare att ni som spelare hade förpliktelser gentemot storyn. Detta är i allra högsta grad sant. Om ni bara sitter tysta, inte tar för er, eller väntar på att någon skall komma och knuffa igång er så kan ni få vänta länge! Tillsammans skall ni som spelare, med viss hjälp från er eminenta spelledare, göra Regn minnesvärt. Detta är rollspel och inte en köpvideo!

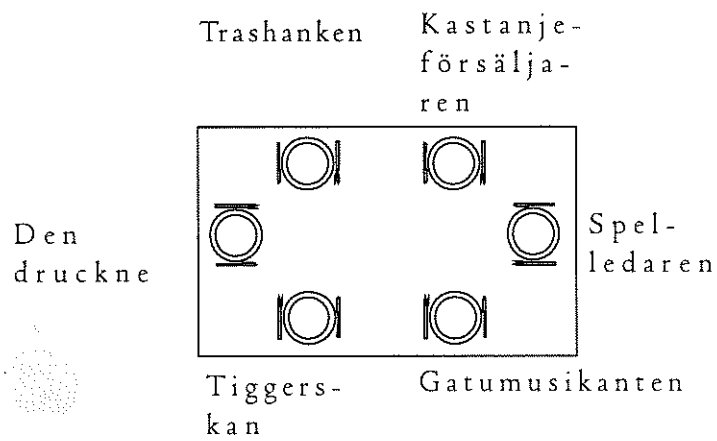
Känn er fria att improvisera mot spelledaren! Om ni vill ha 10 000 man som står vid fronten redo att anfälla eller om ni vill ha en flyktbil med motorn igång utanför så tag er friheten att säga att ni har det! I Regn är det mesta tillåtet, så länge det går i linje med era roller. Det är bland annat detta som är ert ansvar mot storyn, frihet under ansvar. Fråga inte spelledaren om lov, han har nog auktoritet att stoppa det om han inte gillar det. Han kommer att tillåta allt som gör storyn bättre. Med detta inte sagt att ni måste fantisera fram fantastiska föremål i Regn, jag skulle föredra om ni inte gjorde det. Det är de små, små detaljerna som gör det! Det är friheten att referera i tal till det ni anser tillkommer er roll som detta är menat att främja, inte något föremål som underlättar för er personliga vinning.

I dessa rollhäften finns flera olika roller, separerade med ett blad med årtal och »placeringslista» för att ni av misstag inte skall bläddra i förväg. Spelledaren kommer att tala om för er när det är dags att vända blad och läsa nästa roll i häftet. Placeringslistorna är alltid samma, d.v.s. ni sitter på samma plats hela tiden. Syftet med dessa är främst att visa vilken spelare som nu har vilken roll, oavsett hur ni är placerade i rummet.

Vissa roller är tacksammare än andra, vissa ger utrymme för enorma utvecklingar, vissa inte. Precis som i vilket annat scenario som helst. Jag har försökt göra era rollhäften likvärdiga efter bästa förmåga. Ta inte ut er i första scenen, spara er! Ni vill inte vara slutkörda i finalen!

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
WESTMINISTER BRIDGE, LONDINICUM

» T I G G E R S K A N »

Egenskaper

Livrädd för att Trashanken skall ta värvning och dö från henne om kriget kommer

Skulle aldrig kunna älska någon annan än Trashanken

»Förlovad» med Trashanken

Tycker att Gatumusikanten är rolig, underhållande och trevlig

Kan inte förstå sig på Den druckne som ständigt byter ståndpunkt

Hyser moderskänslor för Kastanjeförsäljaren, vill trösta och ta hand om honom

Skrattar ofta, men uppenbart tillgjort

Opiumberoende

Just nu

Jag är trolovad med Trashanken. Vi träffas varje dag. Vi sover tillsammans ibland, i portuppgångar och trapphus. Han är en riktig gentleman.

Vad skulle jag göra utan honom? När tiggandet går dåligt, när jag inte får mitt opium, då är han där. Otaliga gånger har han vågat sin ryggbast och ofta har piskan dansat däröver; för min skull, för mitt missbruk. Det kanske inte är så konstigt att han vill bort från mig—in i armén. Jag skall sluta, jag lovar—jag menar det den här gången. Jag lovar. Bara du inte lämnar mig ensam kvar. Snälla! Jag vill inte leva utan dig!

Snälla?

Om Kastanjeförsäljaren tar din plats? Om jag hjälper dig att övertyga honom om att vad som är fel för dig—värvningen—är rätt för honom? Stannar du då?

Jag förstår att du inte vill lyssna på mig—men du lyssnar på Den druckne—och på Gatumusikanten. Måste jag gå via dem för att nå dig? Jag skall göra det—bara du stannar!

En historia

Det regnade den kvällen. Molnen låg tätt packade ovanför Londinicum och släppte igenom ett ljus lagom för att hölja hela staden i ett obehagligt dunkel.

De som var ute kunde bevittna ett sällsynt skådespel. En ung man försökte förgäves sälja sina rostade kastanjer i regnet, folk skrattade åt honom, han fick ingen såld. När han kom över Westminster bridge hade han fått nog och vräkte kastanjerna i vattnet, var nära att kasta sig efter själv men sjönk istället ihop på de blöta gatstenarna och blev sittandes.

De fyra trasiga människospillror som följt honom en bit på hans väg böjde sig ned för att gaska upp honom. De brydde sig; särskilt en, och det är om henne—Tiggerskan—som den här historien skall vittna.

Tiggerskan var hjälplöst förälskad i Trashanken, en besvarad kärlek som dock knakade i fogarna på grund av hennes opiumberoende. När Trashanken beslutade sig att ta värvning blev hon rädd—rädd att han aldrig skulle återkomma från kriget och att hon aldrig mer skulle få återse honom. Hon tjatade, bönade och bad att han skulle låta bli, att han skulle stanna hemma, men ingenting tycktes bita på honom. Hon gav dock inte upp.

Denna dag hade de fått sällskap av Den druckne som stundom gav henne medhåll i hennes strävan att övertyga Trashanken att armén inte var något för honom. Den druckne var dessutom förhållandevis välbärgad och det var inte omöjligt att man kunde lura av honom pengar.

...

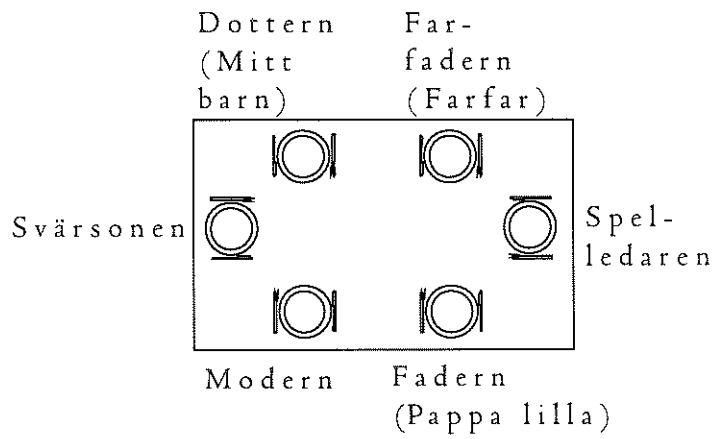
Kastanjeförsäljaren var uppenbart attraherad av Tiggerskan, trots hennes markant högre ålder. Då hon i sin desperation inbillat sig att hon kunde övertyga Kastanjeförsäljaren att ta Trashankens plats i armén spelade detta henne rätt i händerna. Hennes moderskänslor för Kastanjeförsäljaren fick henne att vilja trösta honom, att ta hand om honom och hennes egoism henne att använda sin charm att driva honom in i armén.

...

Ideligen blev hon avbruten av Trashanken som inte kunde förstå att hon bara försökte rädda honom undan döden i det militära och det hela kulminerade när han antastade en ung flicka—uppenbarligen för att såra henne. Att han inte förstod! Han var otacksam och elak! Tiggerskans ögon fylldes med tårar och gråtande sprang hon in i dimman, tillintetgjord och med krossat hjärta.

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
HARPER ROAD, LONDINICUM

» M O D E R N »

Egenskaper

Kuvad av fadern—underdånig mot honom. Tar ut sin ilska på Svärsonen istället.

Tycker i hemlighet att det är skönt att männen skall rycka in i det militära

Ogillar tanken på att hennes dotter skall gifta sig med Svärsonen

Erkänner för sig själv att Systemens död skulle vara en befrielse

Huvudvärk

Velig

Just nu

Ser fram emot att äntligen få göra processen kort med Farfadern så fort han inte skyddas av Fadern. Med anledning av detta har hon en kluven inställning till Faderns och Sonens inryckning. I grund och botten har hon ångest inför deras inkallelse men denna innebär även i förlängningen att hon blir husets herre. Äntligen kan hon styra och ställa som hon vill i sitt eget hem, kasta ut Farfadern samt ha långa kvällssamtal över en kopp te med Dottern, en Dotter som hon anser sig ha förlorat lite. Modern har inget emot Svärsonen, men hon har mycket emot att han gifter sig med hennes dotter. Under de långa samtalen som hon drömmer om skall hon försöka få henne på bättre tankar. Vid närmare eftertanke var nog inkallelseordern en skänk från ovan.

Middag

»Det var väldigt vad det var kvavt här inne»

Detta är den sista dagen som jag måste genomlida tillsammans med männen. I morgon kommer de att vara borta! Äntligen blir jag herre i mitt eget hus.

Kära Dotter, under åren som gått har vi halkat allt längre ifrån varandra—nu har vi äntligen chansen att ta igen alla förlorade stunder. Tillsammans skall vi sköta butiken och hushållet, kvällar framför brasan med en kopp varmt thé. Äntligen skall vi få lära känna varandra på riktigt.

Jag har rannsakat mig själv och slutligen kommit fram till att jag är glad att de försvinner, männen. De styr och ställer och försöker göra sig outhärliga. Jag är gräsligt trött på det. Jag vill ha makten över mig själv för mig själv.

»Smakar det bra? Potatisen var lite för länge i pannan»

Detta är den sista middagen på Gud vet hur länge. Dagen till ära har jag köpt extra fina råvaror och några extra flaskor öl. Det kanske inte är så märkvärdigt, lövbiff, men som fattigt folk får man lära sig att glädjas åt det lilla. Den sista middagen, ja. Den sista teaterföreställningen. Hur blev det så, egentligen? För någon månad sedan blev det uppenbart att något hänt mellan Svärsonen och Dottern. Det måste ha varit någonting verkligt seriöst så som de uppförde—och uppför—sig. Så som de betedde sig mot varandra när de trodde att ingen såg, gick omvägar runt varandra och skydde varandra som bränt barn skyr elden, var det ett så uppenbart skådespel som tilldrog sig under middagarna då de låtsades som om allt var frid och fröjd. På något sätt kom vi att spela med i detta sjuka spel—till en början för att underlätta för, och driva lite med dem, men nu är vi ohjälpligt fast i någon slags middagsritual. Vi ventilerar inte våra problem som vi brukade förr. Det hänger så mycket i luften att situationen snart är ohållbar. Det är bara en tidsfråga innan någon exploderar.

»Ja visst, pappa lilla»

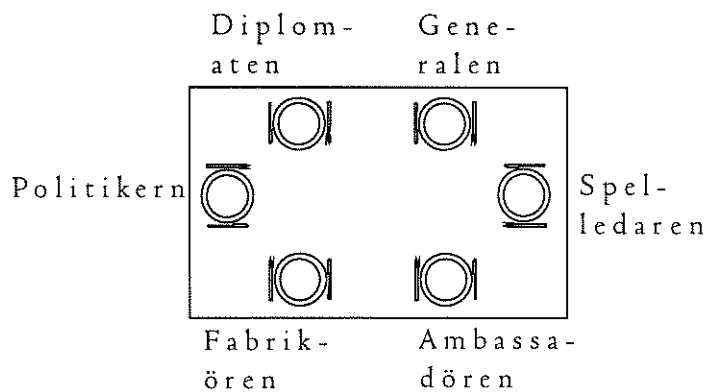
Det första som jag skall göra när jag är herre i mitt eget hus är att köra den förbannade Farfadern på porten! Jag har sedan länge genomskådat honom. Hela hans skröpliga och ömkliga fasad är just ingenting annat än en fasad, en tunn hinna bakom vilken han gottar sig. Han slipper arbeta, han slipper hjälpa till i hushållet, han tjänar inga pengar och han stjälar det han kommer över. Det skulle inte förvåna mig om rullstolen också bara är ett spel för galleriet. Eftersom Fadern inte genomskådat honom får han hållas; men i morgon skall han ut—på gatan eller på hemmet!

»Skall Farfar ha mer kött? Jag skall hjälpa dig att skära»

Jag orkar snart inte. En till elak kommentar från honom och jag exploderar! Varför har han aldrig tyckt om mig? Det är en vidrig gammal man—jag kan inte minnas att jag någon gång sett honom le; inte ens när Dottern föddes. Hur mår hon egentligen? Är hon inte lite blek? Hon undviker att möta min blick och talar inte med Svärsonen. Mitt barn, mitt barn; har han varit ond mot dig, som han var mot din Syster?

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
OPERAHuset, LONDINICUM

» F A B R I K Ö R E N »

Egenskaper

Stort internationellt kontaktnät, främst i Germanica
Bekostar till stor del Politikerns kampanjer, dels för att de är vettiga och
för vänskaps skull
Stor operakännedom
Humörsvängningar

Berlinicum den femtonde augusti

Bäste Hr. H,
om de rykten ni i er godhet förtalte mig i er försändelse daterad den åttonde dennes har någon som helst grund i verkligheten är det sant som ni säger, jag befinner mig i en utomordentlig knipa. Jag satte igår min systerdotter, den förtjusande, unga Katharina på tåget tillbaka till Holland och telefonerade hem till Britannica för att förbjuda min hustru att besöka mig här igen. Jag hoppas vid Gud att hon fick meddelandet i tid.
Jag känner mig inte trygg längre i Germanica.

För säkerhets skull, om det är sant att Partiet öppnar och läser breven, är det bäst att intet mer säga utan bara önska oss alla lycka till.

Er tillgivne vän F.

*Brev till en germansk kollega daterat
den femte augusti 1939*

Memoarer

Det var en förfärlig tid. De germanska asen terroriserade oss, mig inte bara i egenskap av utlänning, utan även för min judiska tro. Jag hade strax innan mottagit ett brev från min vän och kollega Hr. H med bistra nyheter. I Polen hade man instiftat lagar som fråntog judarna rätten att äga fastigheter eller fabriker, och det bara en tidsfråga innan samma lagar skulle gälla även här.

Jag sände omedelbart hem min systerdotter som var på besök för att hon, åtminstone, skulle vara säker och ringde hem till Britannica för att stoppa min fru som skulle besöka oss.

Vart jag än gick stirrade germanerna bittert efter mig, som försökte de döda mig med sina blickar. De lämnade mig ingen ro. På nätterna stod folksamlingar utanför mitt hus och skrek, några kastade sten och krossade mina fönsterrutor. När min betjänt försökte driva bort dem misshandlade de honom och lät honom blöda till döds, en långsam, obehaglig död. Jag ringde efter polisen. De skickade aldrig någon.

När jag talade i telefon kunde jag svära på att jag hörde någon andas i luren, som om någon tyst satt och lyssnade på mina privata samtal. En vecka senare slutade Hr. H att svara i telefon. När jag försökte ta reda på vart han tagit vägen var det plötsligt inte längre någon som kände till honom, inte ens polisen. Alla förnekade de hans existens. Först långt senare fick jag veta att han ertappats under ett försök att fly med ett falskt pass av hans egna anställda och att Gestapo därefter tvingade honom att skriva på en överlåtelse där han skrev över alla sina egendomar på den germanska staten varefter de hängde honom.

I hemlighet gjorde jag i ordning en resväska med det absolut nödvändigaste och gjorde mig redo att återvända hem. Men innan jag reste var jag tvungen att se till att mina fabriker inte gick samma öde till mötes som Hr. H.

Jag piskade mina förmän till att öka takten, driva ångturbinerna till max, så att de skulle explodera. Jag beställde dyra vagnslaster med gasolin och när turbinerna sprängdes spred sig snart elden och explosionerna genom alla mina fabriksbussar. Jag fick aldrig tillfälle att själv bevittna händelsen men

jag läste i tidningen att strax över 2 000 arbetare mött döden i mina fabriker. Min hämnd på germanernas, och Hr. H:s.

Mirakulöst nog lyckades jag fly landet tack vare min vän Ambassadören och anlände så hem i september, bara för att få meddelandet att min fru dagen dessförinnan anlät till Germanica. Jag försökte desperat nå henne, men förgäves.

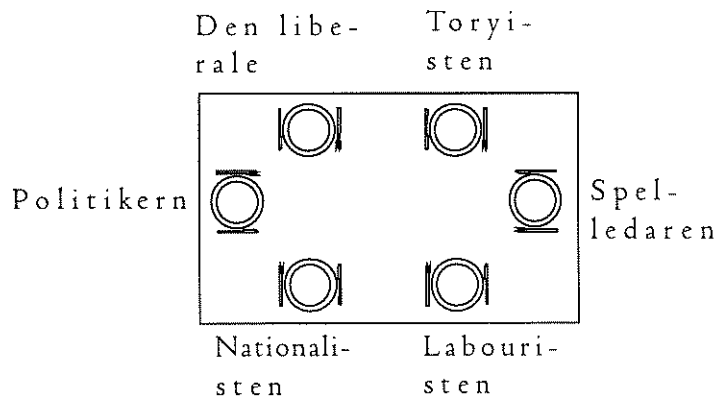
Än idag vet jag inte vad som hände henne, jag kan bara ana.

Jag kände egentligen inte min hustru och älskade henne inte, så jag sörjde inte; däremot bjöd min heder mig att hämnas. Och det gjorde jag.

1 9 4 1

SJUNDE NOVEMBER
THE TOWER, LONDINICUM

» NATIONALISTEN »

Egenskaper

Laddad revolver

Anfallsförespråkare

Hetsigt temperament

Lättirriterad

I maskopi med Labouristen och
Generalen om att, om Premiärministern faller till
föga för kapitulationspratet, med våld tvinga fram en
underskrift av anfallsdekretet.

Generalen har sett till att alla vakter i
Towern är lojala och inte kommer att ingripa.

Ett alternativt dekret om anfall med kapitulations-
förespråkarnas och Premiärministerns
underskrifter förfalskade

Just nu

»Londinum 1942. Från Towern vajar den germanska fanan och den germanska örnen blickar ned på återstoden av ett kuvat britanniskt folk.»

Jag vägrar acceptera denne tanke!

Att kapitulera är att kullkasta allt det som britannierna kämpat för i generationer—kolonierna, rättrådiga lagar etcetera! Att kapitulera!? Tanken är för mig så ytterligt främmande. Vi offerar hundra tusentals britanniska judar för att slippa utkämpa kriget om vår suveränitet! Vi skickar barn, kvinnor och gamla till gaskamrarna! Vi säljer ut allt vad britanniskt heter.

Det är min fasta övertygelse att vi inte kan bli fria utan ett krig—germanen måste besegras! Som människa och britannier ända in i hjärtats rötter är det min plikt att bekämpa det germanska, ogudaktiga övergreppet på demokratin och mänskligheten.

Om kapitulationsivrarnas lögner är mer lättsmälta än våra, Labouristens och mina, sanningar måste vi använda våld för att driva igenom anfallet! Vi måste dock in i det längsta spela samma spel som de—inte dra våra revolverar förrän de sticker kapitulationsdecretet under våra näsor och vill tvinga oss att skriva under det. Då skall vi nog visa vem som tvingar vem.

Londinicum, av den tjugoåttonde oktober

Blodsbroder,

först vill jag rikta mitt djupt kända tack för den stora diskretion med vilken Ni och Labouristen skött hela den här affären. Jag skall fatta mig kort—jag vet att våra åsikter står varandra närmare än Labouristens och jag vänder mig därför till Er i förtrolighet.

I händelse av att Premiärministern skulle falla till föga för Toryistens och Den Liberales lögnery måste jag kunna lita på att Ni tar tag i, behärskar, och reder upp situationen. Bruka inte mer våld än nöden kräver—vi behöver fortfarande den germanvänliga trojkan i livet för att behålla det förhållandevis stabila politiska läget.

På Era axlar vilar ansvaret att se till att omröstningen utfaller till vår fördel—ett anfall—samt att dekretet sedan undertecknas och sänds iväg. Skulle omröstningen finna att kapitulationsivrarna är i majoritet så tveka inte att hota dem, eller att möta döden. I värsta fall kan Ni använda dokumentet med de förfalskade signaturerna.

Mina vakter i Towern är lojala till Drottningen och kommer inte att ingripa så länge ni behärskar situationen.

Labouristen är naturligtvis också beväpnad och insatt i planerna med det är till Er jag sätter min tillit och Drottningens. Britannica står och faller med er insats.

Ni kommer att gå till historien!

I förtrolighet, G.

*Brev till Nationalisten från Drottningen genom Generalen
angående "anfallsförsäkran" daterat 41-10-28*

- (Nationalisten) – ...väljer kapitulationen måste han dö!
 (Labouristen) – Nej, vi kan inte skjuta alla tre! Inte om kan tvinga dem att skriva under anfallsdekretet.
- Du har rätt. Så länge de är användbara får de leva.
 - Vi behöver deras namnteckningar!
 - Icke! I innerfickan har jag en kopia av dekretet med deras förfalskade signaturer. Däremot håller jag med om att vi bör klara upp detta utan att bruka våld.
 - Det är ett alltför känsligt skede av kriget för en statskupp!
 - Ja, dessutom skulle makten förmodligen hamna hos militären!
 - Premiärministern borde inse, tycker man, att en kapitulation är att ge upp Britannica!
 - Att svika alla dem, som kämpat och givit sina liv för att bevara Britannica britanniskt!
- (Betjänten) – Mina herrar, det är dags. Premiärministern väntar er.
- (Nationalisten) (Skakar hand)
 (Labouristen) – Lycka till min vän
 – Lycka till!
 – Nu utkämpas det *verkliga* slaget om Britannica...

Polen sluter pakt med Germanica

The Times 39-10

Invasionen av Holland inledd

The Times 39-11

Holland kapitulerar

The Times 39-12

Belgien kapitulerar

The Times 40-03

Germanerna utanför Reims

The Times 40-06

Germanerna landstiger

The Times 41-04

Germanerna intar Portsmouth

The Times 41-05

Redding har fallit

The Times 41-05

Germanerna stoppade

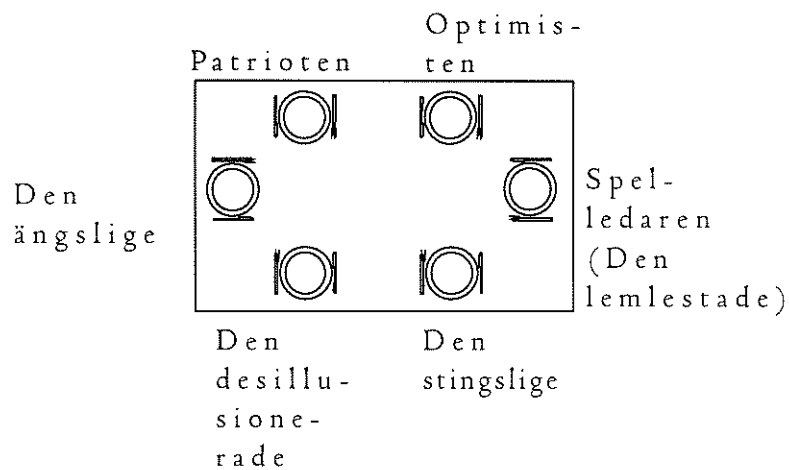
The Times 41-05

Londinium under attack

The Times 41-06

1 9 4 1

ÅTTONDE NOVEMBER
REIGATE, SUSSEX

»DEN DESILLUSIONERADE»

• FANJUNKARE •

Egenskaper

Tror att han är realist, allt går i svart eller grått i hans värld

Är övertygad om att alla kommer att dö

Någonstans inom honom, fastän väl dolt, flämtar hoppets låga—det är dock svårt att få honom att erkänna detta och våga vara optimistisk

Oroar sig ständigt för sin fästmö

Fästmöns sista brev daterat 1939, söderläst och omsorgsfullt hopvikt i innefickan, närmast hjärtat

Inga cigaretter

Den sista ordern

»Lämna inte skyttegravarna och invänta vidare order över fälttelefonen»

Just nu

Allt barkar åt fanders, det är säkert. Åtminstone är det bäst att tro det, annars blir man besviken. Hela livet har varit så—så fort man vågar glädja sig det allra minsta över något rycker någon undan mattan för en. Min fästmö och jag hade precis bestämt datum för vårt bröllop, hennes föräldrar skulle komma över från Amsterdam när kriget bröt ut och jag tvångsinkallades. Ödets ironi.

Jag fick ett brev av henne, ett hjärtslitande brev, format, till stor del som en dikt. Hon hade gråtit över det, papperet var smutsigt och solkigt av tårar och bläcket hade runnit. Detta var det sista brevet, jag fick det 1939. I två hela år har jag väntat på ett nytt brev, ett livstecken—men ingenting. Jag grät den dagen germanerna anslöt Nederländerna till Riket. Hon har inte hörts av sedan dess. Jag har skrivit brev, så ofta jag fått chansen, men jag får inget svar. Måtte hon vara vid liv.

Framryckning eller kapitulation—vad som än händer är vi dömda till döden; det har varit en ära, kamrater.

FÄLTPOST

Reigate, den 23 augusti

Min älskade, jag saknar dig så. Varför hör du inte av dig? Jag har fortfarande inte fått något brev sedan december 1939. Jag oroar mig så för dig. Kanske skriver jag mina brev till dig, men du är död och kan inte läsa dem. Kanske öppnar Partiet breven och läser dem, kanske bränns mina brev olästa innan de når din hand. Kanske sjunker båten. Ändå kan jag inte avhålla mig från att skriva till dig. Jag griper efter halmstrån och hoppas vid Gud att brevet kommer fram.

Jag skall inte plåga dig med detaljer från kriget, bara sända dig all min kärlek. Det tankarna på dig som gör dagen uthärdlig, längtan efter dig som ger mig kraft att strida och rädslan för vad som kan ha hänt dig som får mig att gråta. Varje natt ber jag till Gud att jag skall få färdas till dig i drömmen, få tala till dig, om så bara en sista gång; men mina drömmar är allt annat än behagliga.

Glöm mig aldrig,

D.

Brev till fästmän från Den desillusionerade daterat 41-08-23

Amsterdam den 14 november 1939

Det är den tyngsta sorg,
som jorden månne bära.
Att man skall mista bort,
sin allra hjärtans kära.

Det är den tyngsta sorg,
som solen övergår.
Att man skall mista den,
man aldrig nånsin får.

Jag drömde en dröm igår,
i drömmen var du mig nära.
Du smekte ömt mitt hår,
och viskade tyst i mitt öra:

»Gråt ej, lilla vän,
du inte gråta får.
Ty du skall inte mista den,
du aldrig nånsin får.»

Och sol steg på himlen opp,
jag väcktes ur mina drömmar.
Jag famlade efter din kropp,
inunder täckets gömmor.

Men du fanns ingenstans,
på kinden föll en tår.
Å, Gud, är jag dömd att mista den
jag aldrig nånsin får?

Käresta,
varje sekund utan dig är som ett brinnande helvete. Att inte veta om du
lever eller är död plågar mig bortom fattbarhetens gräns.
Jag älskar dig. Glöm inte det. Jag kommer aldrig att förlåta dig om du dör
ifrån mig.

F.

Brev från fästmon daterat 39-11-14

Minnen. Det är inte lätt att sluta ögonen och drömma sig bort, men man lär sig snart, man måste—för att överleva.

När Den desillusionerade tänker tillbaka, ta då tillfället i akt att rannsaka dig själv. Vad har du gjort i livet som du helst av allt skulle vilja ha ogjort? Vad skulle du helst av allt vilja göra igen? egna minnen. Vad minns Den desillusionerade? Fästmön? Det sista brevet? Familjen?

Vilka tankar flyger genom Den desillusionerades hjärna när de sitter tillsammans för sista gången? Vad vill han säga?

De starkaste minnena, de starkaste upplevelserna, är alltid de som ligger dig närmast ditt hjärta.

